

PROJECTE SKARLAO

Recordo que als cinc anys, parada davant de la televisió, anunciaven que el científic Kalev Karof havia descobert el nou planeta del sistema solar; el planeta Skarlao. Des d'aquell moment notava una sensació d'atracció cap a l'astronomia. Aleshores, la meva decisió va ser estudiar aquesta disciplina per, quan fos possible, poder viatjar cap a Skarlao.

Als deu anys, els meus pares -sabent la meva fascinació per l'astronomia-, em van regalar un telescopi per poder descobrir l'espai. Quatre anys després, amb els meus estalvis em vaig poder comprar un coet teledirigit. En acabar el quart curs d'ESO, l'institut em va concedir una beca per cursar els estudis de primer i segon de batxillerat a la NASA. Va ser increïble!

Quan vaig començar els estudis, trevallàvem en grups i allà em van presentar en Mark, un noi de la meva edat, atractiu i intel·ligent, el qual es va convertir en l'amor de la meva vida.

Durant molt de temps em van entrenar en una planta especialitzada en el meu cas, perquè van veure el potencial que tenia i em van seleccionar per al projecte espacial que consistia a habitar a Skarlao.

Van fer un coet d'última generació, el més gran que havia vist mai. Allò no eren maquetes ni joguines com a les que estava acostumada, allò era a escala natural, i van decidir posar-li el meu nom: Victòria, per tot l'esforç dels últims anys. Allò no era un somni, era real.

Abans de partir havia quedat amb en Mark. Estava davant l'estació espacial, on en mitja hora, sortiria el coet que em portaria al planeta que tan m'havia fascinat durant dècades. De cop el vaig veure, vaig veure a en Mark, tenia els ulls plorosos. Em deia de seure al banc, el qual estava tot moll, perquè feia una hora havia plogut, i les plantes, i tot, estava xop. Vaig agafar la jaqueta que em va regalar en Mark. Aquesta extraordinària peça d'abric em fascinava. Abans d'ajoure-m'hi al damunt, la contemplava llargament, l'amoixava amb tendressa. Sempre ho feia.

En Mark va treure una capsa i me la va donar. En obrir-la vaig veure un collar amb la lletra M. Em va dir que quan estigués a l'espai, m'ajudaria a pensar en ell. Em va fer un petó per acomiadar-se, el més apassionat i amb més amor que mai m'havien fet.

Tot seguit em van cridar per marxar. Em vaig vestir d'astronauta i vaig caminar cap al coet. Hi vaig entrar. Les llàgrimes em queien per les galtes com delicades perles.

El coet es va engegar...

